

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Dorul Meu de om ar da să Mă țină tot într-o strigare peste pământ, ca să-l fac pe om să Mă audă și să nu aștepte să Mă vadă ca să creadă apoi că Mi-e dor de el. Dar cel ce crede, din cea mai mică sămânță semănată din gura Mea peste pământ el ia, căci numai prin dor se poate, numai așa crește în om iubirea lui Dumnezeu, iar dorul se naște din pocăință, și pocăința este calea omului spre Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Glasul Meu se face cuvânt și lucrează zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, care s-a făcut ca un copil, împărăție a cerurilor, căci cine nu se face sau nu stă copil cu viața lui și cu ascultarea lui de Dumnezeu, Care este Tată, acela nu poate afla gustul cel bun al împărăției cerurilor care își are sălașul ei în om, copii care Mă aduceți cuvânt din cer până la inima omului. Inima omului e ușa la care aștept Eu de șapte mii de ani, căci pentru Dumnezeu, îi trebuie omului iubire cu dor ca să nu-L facă pe Dumnezeu să aștepte după inima lui închisă, în care Dumnezeu voiește să Se lase cu împărăția Sa și cu bogățiile ei pentru care Domnul nu are plată pentru om, ci îi cere omului inima, fiilor copii.

Cuvântul Meu cel neîmplinit de cel ce-l aude, este Dumnezeu Care așteaptă la inima cea închisă pe dinăuntru a omului, căci inima cea rece pentru Dumnezeu, este încuiată, și Mie nu-Mi place să stau în recele omului, și Îmi place să stau în om când omul este cald cu Mine împlinindu-Mă și slujindu-Mă în el. Amin.

E sărbătoare pentru mama Mea cea pruncă cu inima și cu credința și cu iubirea care așteaptă în prag așa cum numai pruncii înțeleg să stea așa. Cel ce este prunc este acela care așteaptă adevărata mângâiere, iar cel ce este om mare nu cunoaște adevărata bucurie, căci bucuria se naște din credință, iar credința cea închinată lui Dumnezeu se face așteptare, se face dor, și omul crește prin dor, iar dorul se naște din pocăință, și ea are nevoie de mângâiere, și de aceea ea îl învață pe om calea spre Dumnezeu, spre izvorul mângâierii. Amin.

Eu, Domnul mângâierii, M-am născut în inima mamei Mele prin dorul ei de Dumnezeu. Tot un dor după Mine a fost viața ei până ce ea M-a născut Om pe pământ. S-a hrănit cu dorul, și dorul s-a făcut în ea cât Dumnezeu și s-a sălășluit în ea cu tot rodul lui, cu toate frumusețile lui. O, numai prin dor crește în om iubirea Mea ca să Mi-o dea apoi omul, iar dorul se naște din pocăință, și apoi omul Îi face lui Dumnezeu cale spre el, și apoi se face omul împărăție a Domnului. Împărăția Mea în om a fost mama Mea Fecioara, și ea a rămas pruncă pentru împărăția Mea, a rămas ascultătoare așa cum numai pruncii cei scumpi ascultă bucurându-se de darurile prunciei.

O, poporul Meu, am spus că cel ce nu primește ca un prunc împărăția cerurilor, acela nu este vrednic de ea, acela nu stă prunc și nu se pocăiește de acest păcat ca apoi să nu mai stau Eu la ușa lui pentru ca să intru. Nimeni nu poate să știe că Eu aștept la ușa lui dacă nu se pocăiește, ca apoi să dorească după Mine și să iasă din sine și să Mă găsească așteptând la ușa lui și să se facă prunc prin pocăință, și să se dea apoi împărăție a lui Dumnezeu. Cel ce este împărăție a Mea pe pământ, acela este prunc, fiilor copii, și voiesc să învățăm pe tot omul taina care-l face pe el să deschidă împărăției cerurilor care se face dor și bucurie în om, și apoi omul se face ca Dumnezeu, fiindcă Eu am ascultat mereu de Tatăl și mereu am fost copil și mereu împărăție a Tatălui. Amin, amin, amin.

– O, Fiule Care stai la ușa inimii așteptând! O, ce fericiți sunt pruncii, Fiule copil și Dumnezeu desăvârșit prin Tatăl, Care sălășluiește în Tine! O, fericiți sunt cei ce Te au, că aceia stau prunci și de aceea ai în ei împărăția Ta. Eu Te-am dorit cu dor de copil și ca un copil am

stat așteptându-Te să vii, și când ai venit, eu m-am supus și am făcut după cuvântul lui Dumnezeu cel prin îngeri și m-am făcut împărăția Ta și voia Ta și cer și pământ al Tău, și așa Te-am sfințit eu în trupul meu, în inimioara mea cea de copil.

Cel ce intră în împărăția lui Dumnezeu este cel ce se face locaș al ei, iar eu am fost copil adevărat, Doamne al celor mici. Cei ce m-au născut cu trupul m-au dat Ție locaș, și apoi eu m-am supus și am ascultat de părinții pe care Tu mi i-ai dat, și eu i-am iubit mult, căci ei erau împărăție a Ta, Doamne, și cu ea m-au crescut, și pentru Tine m-au crescut. Dar eu am rămas pruncă cu ascultarea și cu iubirea, că mare este la Tine cel ce se păstrează prunc prin ascultare cu iubire și cu credință pentru aceste mari și cerești lucrări.

O, zbuciumat e omul mare în el însuși, iar eu nici în vremea dureroaselor Tale patimi, care au fost și ale mele, nu am fost zbuciumată, ci am așteptat cu răbdare ca un copil izbăvirea și cortul ei cel sfânt. Te-am așteptat pe Tine să înviezi, căci erai Cel fără de moarte și erai izbăvirea celor ce Te așteptau de Mântuitor prin moartea și prin învierea Ta, și care ca niște copii credeau și știau toate de la Duhul Tău Cel Sfânt, Care pe toate le știe și le nădăjduiește cu credință, ca pruncii care nu se tem când au ocrotitori, când stau prunci pentru ca să aibă ocrotitor. Voiesc să-l învăț iarăși pe poporul Tău taina de copil și tot lucrul ei cel plin de liniște și de darurile cele cerești pe pământ, și să ia tot omul din cuvântul nostru cel ziditor de om, Fiule copil al Tatălui și al meu și al tuturor celor ce Te cresc în ei așa cum Tu ai fost și așa cum ești, căci nimeni nu se poate face Dumnezeu prin har, sălaș dumnezeiesc, dacă nu crede cu dor și cu aplecare, dacă nu stă mic pentru sălășluirea în el a măririlor cerești, care se apleacă spre cei ce stau prunci pentru Tine pentru ca să crești Tu în ei, iar ei să stea mici, Doamne al celor vii. Amin.

O, să le dăm binecuvântare pentru hrana cea spre ființă și să-i luăm din nou pe brațele învățaturii vieții veșnice, Fiule copil al Tatălui și al meu, și să înțeleagă ei tot mai adânc că taina de copil este taina împărăției cerurilor în om, ca să crească ei mici și să fie copii ai Tăi, precum Tu ești copilul Tatălui și al meu, Fiule copil Care Te-ai făcut pildă pentru cei ce cred că numai prin dor poate crește în om iubirea lui Dumnezeu, numai prin lucrarea dorului care-l mistuie pe om, ca să rămâi numai Tu apoi în el cu împărăția Ta care este viața omului, taina vieții, Fiule copil. Amin, amin, amin.

– O, ce dulce duh de copil ai, mamă! Dulce voiesc să stau în cei ce cu pocăință și cu umilință lucrează în ei înaintea Mea taina și lucrarea de fiu-copil. Îi am pe cei ce s-au făcut punte a Mea spre om, îi am sălaș al Meu între oameni, și mult aș trece spre om prin ei dacă omul ar iubi să se facă copil, mamă. Aș curge cu cuvântul gurii Mele prin ei și aș face din pământ cer, și l-aș face pe om îngeraș, mamă, așa cum ai fost tu când îngerul Meu te-a aflat supusă lui pentru taina nașterii Mele din trupul tău cel fecioresc, și l-aș hrăni pe om cu cuvântul așa cum pe tine te-am hrănit prin inger, că ai fost cuminte, și așa ai stat împărăție a Mea între oameni până ce ea s-a descoperit în toată slava ei prin Fiul tău, Fiul smereniei tale înaintea Tatălui și a îngerilor Lui, o, mamă-copil! Binecuvântat să fie poporul Meu, și copil să fie, căci împărăția Mea este în cei mici, și cu ei petrece ea. Și Ne vom așeza din nou în carte cu sărbătoarea ta de azi ca să Mă crești tu în ei, mamă, ca să-i crești pe ei pentru Mine și să știe ei să crească mici, ca să fie pentru ei împărăția cerurilor, și ei pentru ea, mamă. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, împărăția Mea este cu cei mici, căci cei mari nu știu să înțeleagă ce este ea. O, poporul Meu, fericit este cel ce are peste inima lui ziua facerii lui de către Dumnezeu. Cine însă nu s-a lăsat iertat de Dumnezeu când Dumnezeu l-a chemat pe el, acela nu a cunoscut dragostea, căci mai întâi omul trebuie să simtă dragostea lui Dumnezeu, facerea lui de către Dumnezeu, și chiar dacă apoi acela cade lovindu-se, el se poate ridica, dar numai dacă el a trăit ziua dragostei, numai dacă el are scris pe viața lui dragostea dintâi, facerea lui Dumnezeu când

Dumnezeu cu dragoste l-a iertat după ce omul s-a arătat Lui, căci dacă omul nu se arată Domnului ca să ierte Domnul pe toate cele rele ale lui, el nu se poate lăsa apoi făcut de Dumnezeu, Care-l face pe om ca și pe El după ce omul se arată Lui cu totul, și numai după aceea omul poate fi iubit de Dumnezeu, căci ca să fie omul iubit, trebuie să merite să fie iubit, căci iubirea înseamnă Dumnezeu, și omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu și nu pe om, fiindcă Dumnezeu este Cel ce iartă păcatele omului ca să-l facă apoi pe om, iar facerea e lucrare mare, nu este iertare și atât, căci precum pomul se cunoaște după roadele pe care le face, la fel și omul, se cunoaște ce fel de om este după ce fel de fapte face.

O, fericit este cel ce are parte de înviere, de dragostea dintâi, de ziua facerii lui cea de la Dumnezeu făcută și nu de însăși dragostea lui de Dumnezeu! Una este să-i slujească omul omului cu dragostea lui de Dumnezeu, și alta este să-i slujească omul omului cu dragostea lui Dumnezeu din el, dragoste care nu cere camătă, căci atunci omul Îl slujește pe Domnul și nu pe om, și ca pentru Dumnezeu lucrează necerând înapoi, și așa poate vedea aproapele omului iubirea lui Dumnezeu iubind în om. Amin.

O, poporul Meu, o, fiilor, zidiți-vă unii pe alții cu Dumnezeu atunci când vă adunați spre zidire, și adunați-vă ca să vă zidiți, căci facerea cea de la Dumnezeu peste om e lucrare mare, nu este iertare și atât, și ea se cunoaște după roade, ca și pomul, și se cunoaște după duhul din om. Dacă omul stă la făcut sau dacă nu stă la făcut, așa se cunoaște duhul din el, așa se cunoaște dacă are peste el ziua facerii lui de către Dumnezeu.

Cu mare dor, cu mare dragoste v-am spus demult, copii ai poporului Meu, că voiesc să fac din voi prinți și prințese, crai și crăiese, neam împărătesc, ca să semănați cu neamul lui Dumnezeu și să aveți inimi ca ale Lui, ca ale fiilor Lui, fire ca a Lui, purtare ca a Lui, ca să vă dovedeți neam împărătesc, cu finețe mare în purtare, în simțire și în vorbire, și nu altceva am dat Eu să vă spun când am spus ce voiesc să fac din voi, ca apoi voi din lăuntrurile voastre să vă arătați că sunteți de neam împărătesc și că așa purtare aveți și tot așa și cinste între oameni. Cu mare dor, cu mare dragoste v-am spus Eu aceasta ce v-am spus, ca atunci când vă întâlniți spre bucurie, să vă fie spre mai mare zidire prin învățătura din care vă hrăniți voi, și să fiți voi slava numelui Meu, slavă văzută din cer și de pe pământ, și să fiți precum în cer, și să fiți așa pe pământ, fiilor. V-am învățat prin fiii prin care-Mi strecor cuvântul și învățătura Mea peste voi, v-am învățat că nu trebuie să fie între voi iubiri, ci trebuie iubire să fie între voi, ca să fiți voi una, ca să fiți voi ca unul, fiilor. V-am învățat ca iubirea să vă fie hrana și liniștea și nesomnul pentru ea, că fără ea nu este putere pentru Mine între voi; ba, din contra, dau să-și facă loc cu voi certuri pe cuvinte, și acestea strică duhul iubirii. Cuvântul iubire trebuie să-l puneți sus, căci este taină mare, și cu ea Eu Mă dau vouă cu Trupul și cu Sângele Meu spre viața voastră, spre taina Mea dintre voi, frați mai mici ai Mei. O, nu trebuie să umblați cu nepăsare față de această taină, căci Eu cu ea lucrez la facerea voastră, la facerea celui ce stă la facere, și cu ea plâng pentru cel ce nu stă la facerea cea de la Mine facere. O, fiilor, viața, când ea este de la Mine făcută în om, ea are bărbăție, și mai ales prin greu, și în cine ea trăiește, ea nu trădează pe Cel ce a făcut-o în om, ci moare mereu pentru ca să trăiască, fiindcă viața nu are nimic comun cu lașitatea care ar da să îmbrace până și haina umilinței pe deasupra ei.

O, ce frumoasă este la Mine adunarea celor smeriți pe care sfinții o aseamănă cu adunarea serafimilor, fiilor! O, ce mult a învățat din Mine apostolul Pavel, cel din urmă chemat pentru zidirea bisericii Mele! El s-a lăsat de Mine făcut într-o clipă când l-am chemat, și a trăit din plin ziua facerii lui cea de la Mine și a rămas în ea, în dragostea dintâi, și nu s-a mai despărțit de el ziua aceea, și nici el de ea, iar Eu, Domnul, i-am dat lui cel mai mare har, și har peste har i-am dat peste tot pe unde el Mă zidea sau zidea biserici pentru împărăția Mea, surpând din om împărăția lumii ca să pună în locul ei împărăția care nu era din lumea aceasta, și pentru care omul trebuie să se facă copil. Amin.

O, poporul Meu, cel mai mare învățător pentru viață este copilul, pe lângă care se strâng cu toată iubirea și tata și mama și frații și rudele lui și toți cei ce-l văd pe el copil frumos și scump, copil atrăgător, așa cum a fost Pavel, apostolul Meu, căruia i se închinau căpetenii și regi gata-gata să primească mărturisirea lui cea despre împărăția Mea care nu era din lumea aceasta, și era mai presus de ea.

Eu am spus că cine nu va primi ca un copil împărăția Mea nu va putea intra în ea. Cine nu gustă din ea nu poate cu ea. Cine nu gustă din duhul de copil nu dorește după această taină care înseamnă om-copil. Iar acum Eu spun că cine nu Mă primește pe Mine ca pe un prunc în el, așa cum M-am născut și așa cum am crescut, acela nu va putea să fie prunc, ci va rămâne om mare, care nu știe ce este taina prunciei, taina vieții și gustul ei. Mă doare după tot omul, iar durerea Mă împinge să strig după om, că Mă doare de la om, și el nu știe durerea Mea de la el.

O, omule, o, omule, o, omule ieșit din om și care nu ai facere de la Dumnezeu și iubire de la El! Nu ai pentru că tu ai iubiri, ai multe iubiri, și ele sunt din lumea aceasta și cu ea seamănă. O, tu nu știi să-ți măsoari iubirea pe care zici sau simți că o ai pentru Mine. O, ce vei face tu când Eu, Domnul, ți-o voi arăta cum a fost când îți voi arăta cum l-ai avut în inima ta pe cel de lângă tine pe care zici că-l iubești, pe cel ce l-ai așezat în tine spre durerea lui, spre clătinarea lui când le vei vedea pe acestea? Ce vei face când îți voi arăta cât te-ai iubit, cât de mult ai ținut la vederea ta ca la un dar neprețuit de cei din jur, și pentru care tu ai suferit și ai fost departe de iubirea cea pentru cel de lângă tine, și aceasta pentru iubirea de tine pe care nu ai cum să ți-o cunoști câtă vreme nu vezi spre tine, ci vezi în fața ta?

O, poporul Meu, nici iubirea de sine nu poate omul, săracul, să și-o înțeleagă, să și-o vadă, căci omul nu poate privi spre el, ci numai în fața lui și în părți.

O, omule, ce vei face când Eu, Domnul, venind îți voi arăta cât de copil trebuia să fii față de mărirea pe care o vei vedea gata pregătită pentru cei ce au fost mlădioși pentru împărăția Mea în ei, pentru cei ce din facerea Mea de peste ei au învățat să stea mici pentru ca să fiu Eu povățuitorul lor, făcătorul lor cu mustrea Mea sau cu iubirea Mea? O, omule, iubirea pe care o vrei tu nu se face din iubirea de la cei de lângă tine. Iubirea tu trebuie să fii ca s-o ai, și de la Mine trebuie s-o iei, și apoi s-o dai, ca ea să se înmulțească, fiindcă cel ce se dă, acela are, acela este, precum Eu sunt, și altfel Eu nu pot să spun: «*Eu sunt Cel ce sunt*», iar Eu trebuie să am și trebuie să te am, omule, fiindcă M-am dat pentru tine cu totul, spre îndumnezeirea ta, și am lângă tine fii-copii prin care te povățuiesc. Amin.

O, copii ai poporului Meu, voi să fiți atenți, că Eu M-am dat pentru voi și M-am dat vouă cu totul ca să vă știu prin aceasta născuții cei din Mine, din Trupul și din Sângele Meu, ca să nu mai rămâneți voi născuți din trupul și din sângele părinților voștri din care vă aveți trupul, iar învățătura Mea de peste voi dați-o voi fiilor oamenilor, ca să învețe ei de la voi nașterea lor din Dumnezeu, căci vouă trebuie să vă fie mare cuvântul dacă Eu vă hrănesc mereu cu duhul cuvântului Meu.

O, Eu te-am învățat, poporul Meu, să nu stai fără Mine lângă tine, ca să nu te găsească diavolul singur, fiule. Te-am învățat să nu primești slavă de la oameni, slavă de la diavol, ca să nu o pierzi pe cea de la Mine și care te așteaptă să te mărească ori să te judece dacă tu nu ai avea putere să cunoști când primești slavă de la oameni nefiind Eu lângă tine ca să-ți spun mereu și să fii mereu viu și cu viață neatacată de cei fără de viață în ei. Duhul de copil este singura ta salvare, și prin el vei semăna cu mama Mea Fecioara și prin el vei face lucrarea nașterii Mele în tine, și din tine peste toată făptura apoi, fiule născut din Trupul și Sângele Meu. Dacă ai da să fugi de lucrarea aceasta și de locașurile Mele, Eu aș fi Acela Care te-aș aduce să dai seama aici înaintea Mea, fiindcă tu nu Mă poți tăgădui, nu Mă poți înșela, nu Mă poți trăda, nu Mă poți părăsi, nu te poți ascunde ca să nu mai fii al Meu, căci te-ar arunca înapoi lumea pentru multul Meu semn de peste tine. Dar duhul de copil ți-l hărăzesc mereu ca pe unica ta salvare, și prin el să semeni cu Mine în ascultare de Dumnezeu, și să semeni cu mama Mea Fecioara, din al cărei

trup și sânge Eu M-am născut Om plin de har și de adevăr, căci am fost făgăduitul Tatălui pentru ca să vin din cer pe pământ și să plătesc cu viața Mea depusă pe cruce viața pe care omul a pierdut-o, viața lui cea de la Dumnezeu și facerea din nou a ei în om prin cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp, cel de azi, poporul Meu, și apoi prin Trupul și Sângele Meu dat omului ca să stau Eu născut în om și crescut de om înăuntrul lui și să-L vadă lumea pe Dumnezeu în om locuind și lucrând, căci omul a fost făcut să fie templu pentru Dumnezeu. Amin, amin, amin.

– O, cine, Fiule Doamne, cine mai poate fi între oameni atât de copil ca Tine? Copil al Tatălui fiind, unicul Lui copil, născut din Tatăl, Te-ai făcut apoi copil al omului, cel mai copil între toți cei născuți. Atât de copil cum ai fost Tu nu a fost, nu este și nu va fi, Fiule copil din cer și de pe pământ născut, și supus apoi ca cel mai copil între copii. O, de ar pătrunde pe toți fiii poporului cuvântului Tău taina aceasta de copil, și să fie în el iubire și nu iubiri, căci iubirea este una și este Dumnezeu și nu omul, Fiule copil și Dumnezeu desăvârșit. Amin.

O, așa să poți și tu să fii, popor născut din Trupul și din Sângele Fiului meu, Care este Fiul Tatălui Savaot. O, așa să iubești și tu, așa să cunoști și tu iubirea, taina cea mai de sus între tainele lui Dumnezeu. Amin.

Te-a învățat Fiul meu să te încopilărești. Ți-a arătat cum, prin însăși viața Lui de copil al Tatălui și al meu și al tău, căci El, ca un copil, ca un prunc junghiat ți Se dă cu supunere ca să te învețe supunerea și iubirea ei care naște fii pentru El, popor născut din Dumnezeu, Care S-a coborât din cer și S-a făcut Om ca să te nască pe tine din cer, și să nu mai fii tu de pe pământ sau pământ apoi, ci să fii fiu de Dumnezeu, și să fii Dumnezeu prin har, așa cum a fost Pavel apostolul, care a lucrat ca și Dumnezeu după ce s-a lăsat să fie copil născut din Dumnezeu prin duhul și prin darul proorociei, care înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ. Amin.

Iar Tu, Fiule copil, Doamne a toată firea, să fii cu nădejde mare în fiii Tăi care Te poartă și care Te iubesc cu dor și cu supunere de fii, și lor se vor închina popoarele în numele Tău, că mare și minunat este numele Tău de pe creștetul lor, Doamne și copil al Tatălui și al meu și al celor ce Te cresc în ei ca și toți cei care s-au închinat Ție cu viața și cu roadele ei între fiii oamenilor, de la începutul și până la sfârșitul timpului omului. Amin, amin, amin.

– O, dulce mama Mea, dacă mereu îi vom învăța și îi vom îndemna, ei vor simți mereu gustul cel de nelepădat al umilinței de duh și nu vor mai da din ei duhul de copil, și se vor strânge pe lângă ei cerul și pământul, mamă, ca lângă copiii cei scumpi, frumoși și scumpi, și vor fi ei templu al lucrărilor cerești așa cum ai fost tu casa Mea de venire pe pământ după ce ca o pruncă te-ai supus și tainic te-a lucrat Tatăl pentru slava ta și a Mea și a celor ce ca și tine se supun sub duh de copil ca să Mă sălășluiesc Eu în ei cu slava împărăției Mele, mamă. Amin, amin, amin.

21-11/04-12-2004